

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/29/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716201166
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2716201166.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. F., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, B., o zaplatenie 1.966,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 7C 58/2016-67 zo dňa 24. novembra 2016 vo výroku o zamietnutí žaloby a o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1760,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1760,16 eur od 16.08.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 1,85 eur a to do 15. dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania 70%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie **p o c i t á c i i** § 9 ods. 1, ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z., § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd vyvodil záver, že žaloba bola podaná dôvodne len v časti. Po oboznámení sa so skutkovými okolnosťami prejednávanej veci, obsahom úverovej zmluvy, všeobecnými obchodnými podmienkami súd tieto vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach a **r o z h o d o l** tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Podstatné pre rozhodnutie v preukázaných skutkových okolnostiach **s o h ľ a d o m** na uvedené právne predpisy boli najmä nasledovné úvahy. Na základe písomnej úverovej zmluvy žalobca poskytol žalovanému reálne úver 2000 eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky v sume 29,98 eur splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, celková suma na splatenie v sume 3836,40 eur, počet mesačných splátok 120, RPMN vo výške 15,78 %, ročná úroková sadzba 12,90 % do splatnosti. Žalovaný nezaplatil splátky riadne a včas, dostal sa do omeškania, na istine nezaplatil podľa vyjadrenia žalobcu sumu 1966,39 eur. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania.

Z obsahu úverovej zmluvy si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. a to

základné náležitosti zmluvy stanovené v § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivej splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Tvrdenie žalobcu, že pokiaľ by obsah textu obsahoval podrobný rozpis splátok istiny a úrokov, tak by sa neúmerne rozšíril obsah zmluvy súd hodnotí ako nelogické. Pokiaľ je jednou z podmienok platnosti úverovej zmluvy aj uvedenie presnej špecifikácie, z čoho mesačná splátka pozostáva, je povinnosťou to v zmluve uviesť, hoc by mala zmluva i o dve či tri strany navyš (ako obsahuje amortizačná tabuľka). Každý dlžník ako spotrebiteľ má právo mať vedomosť, aká suma z splátky bude pripadať na istinu, aká na úroky. Žalobca síce k vyjadreniu doručil „Amortizačnú tabuľku“, ale táto nebola doložená k žalobe a teda k úverovej zmluve. Z toho si súd ustálil, že predmetná tabuľka ani len nebola súčasťou úverovej zmluvy. Súd preto ani na amortizačnú tabuľku neprihliadal.

Súd odčítaním zaplatenej sumy 239,84 eur od reálne vyčerpanej celkovej sumy 2000 eur zistil, že žalovaný doposiaľ neuhradil istinu 1760,16 eur. Nakoľko na úver je potrebné obligatórne prihliadať ako na bezúročný a bez poplatkov, a žalovaný preukázateľne neuhradil z poskytnutého úveru sumu 1760,16 eur, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť práve túto sumu 1760,16 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 8 % ročne od 16.8.2013, kedy sa dostal žalovaný do omeškania po zosplatení celej pohľadávky. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalovanému v konaní priznal náhradu trov konania vo výške 70 %. K takémuto percentuálnemu úspechu súd dospel nasledovným výpočtom: žalobca žiadal zaplatiť 2072,52 eur, súd mu priznal sumu 1762,01 eur. Teda úspech žalobcu bol 85,01 % ($1762,01 \times 100/2072,52$), úspech žalovaného bol 14,98 % ($100-85,01$) a čistý úspech žalobcu bol 70 % ($85,01 - 14,98 = 70,02$, zaokrúhľene 70 %).

Súd sa záverom vypořiadal s rozsudkom Súdneho dvora - tretia komora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, na ktorý poukazoval žalobca v rámci argumentácie na dôvodnosť uplatnenej žaloby v celom rozsahu. Súd sa nestotožňuje s tým, že v prípade amortizácie istiny má spotrebiteľ právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky a rozpis každej splátky. Súd zastáva názor, že takáto amortizačná tabuľka by mala byť neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, aby bola spotrebiteľovi k dispozícii už na začiatku vzniku zmluvného vzťahu (resp. už pred uzavretím zmluvy). Tu súd odkazuje hlavne na bod 42 rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to v zamietajúcej časti a v časti trov konania. Rozsudok považuje za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K názoru súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. žalobca uvádza, že v zmysle bodu 1.1. zmluvy banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. Z toho vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky od úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Pokiaľ by mal samotný text zmluvy obsahovať podrobný rozpis splátok istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti znamenalo by to neúmerne rozšírenie rozsahu zmluvy, čo by neprispelo k jej jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti. Výška, počet a termíny splátok poplatkov u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich uhradiť zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v

sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť ich počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. K argumentácii banky svedčí aj návrh novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015. V tejto súvislosti poukázal aj na návrh generálnej advokátky Eleanor Sharoston prednesený 09.06.2016 vo veci C-42/15, rozsudok Súdneho dvora vo veci C- 42/15. Súdny dvor rozhodol v časti dotýkajúcej sa predmetu konania tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa názoru žalobcu súdny dvor týmto rozhodnutím jednoznačne spochybnil formalistický prístup pri vykladaní smernice a zákonnej úpravy podmieňujúce úročenie a poplatkovanie úveru členením splátok, tak ako to požaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobca vzhľadom na rozsah odvolania v časti zamietnutého nároku napáda aj rozhodnutie o trovách konania a žiada priznať ich náhradu v rozsahu 100%. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní a zároveň mu priznal aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

6. Už právoplatným prvým výrokom preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.760,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.760,16 eur od 16.8.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 1,85 eur do 15 dní od jeho právoplatnosti. Keďže žalovaný proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodal, v prvom vyhovujúcom výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal druhý zamietajúci výrok a tretí výrok o náhrade trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie právne správne posúdil jeho nárok.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 19.11.2012 bola medzi právnym žalobcom a žalovaným uzatvorená Úverová zmluva č. 000000000018061, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 12,9% ročne, RPMN 15,78% a priemernou hodnotou RPMN 19,37%. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť uvedený úver s príslušenstvom v 120 mesačných splátkach vo výške

29,98 eur splatných k 20. dňu v kalendárnom mesiaci so splatnosťou prvej anuitnej splátky 20.12.2012, splatnosť úveru bola dohodnutá k 21.11.2022. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, listom zo dňa 23.7.2013 žalobca vyzval žalovaného k predčasnému splateniu poskytnutého úveru jednorázovo a k uhradeniu celého dlhu vo výške 2.119,69 eur najneskôr do 14.8.2013.

8. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. d)), keď poukázal na to, že v prejednávacom prípade právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2).

9. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie istiny v sume 1.760,16 eur vypočítanej ako rozdiel poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov v sume 2.000 eur a zaplatených splátok úveru v sume 239,84 eur a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.760,16 eur od 16.8.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania 1,85 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol dôvodiac, že úverová zmluva neobsahuje podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nesúhlasil s takýmto právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, poukazoval na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, podľa ktorého Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Ďalej namietal, že rozloženie splátok na istinu, úrok a poplatky v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu.

10. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého došiel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

12. Uzavretú úverovú zmluvu odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov na nákup spotrebného tovaru. Ide o štandardnú formulárovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom

žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

13. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané z obsahu zmluvy o pôžičke, ktorú podrobil kontrole, že v úverovej výška mesačnej splátky je uvedená údajom 29,98 eur, čiže nie je presne špecifikovaná spôsobom, ktorý vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo namietal odvolateľ.

14. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

15. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Obsahové náležitosti sú vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Žalobca v odvolaní namietal, že rozčlenenie splátok na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Z obsahu úverovej zmluvy vyplýva, že výška mesačnej splátky je uvedená údajom 29,98 eur. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd uvádza, že zákon ukladá povinnosť

v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky, aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Obsah ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je teda nepochybný a je nesporné, že jeho účelom zabezpečiť pre spotrebiteľa možnosť vykonať si kontrolu splácania úveru z jeho strany v rámci plnenia svojich zmluvných povinností tak, aby takáto možnosť bola zabezpečená vo vzťahu k jednotlivým splátkam tak, aby spotrebiteľ mal možnosť kontrolovať stav svojho nesplateného úveru podľa týchto položiek. Konkretizácia celkového počtu splátok so súčasným rozlíšením týchto jednotlivých častí nesporne poskytuje celkový súhrn povinností spotrebiteľa z konkrétneho spotrebiteľského úveru.

17. Navyiac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

18. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý žalobca nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o pôžičke neobsahuje povinnú náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová (ďalej aj „rozsudok vo veci C-42/15“), na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) a článok 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“).

19. Odvolací súd uvádza, že rozsudok vo veci C-42/15 poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h), článku 23. Najpodstatnejšie je, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 poskytol výklad výlučne smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

20. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

21. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a

termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov SR a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok iných poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z.z. účinnou od 1.1.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) ustanovenia § 11 aj pred 1.1.2013. Ak by slovenský zákonodarcu chcel vyjadriť to isté, čo smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu, ako používa smernica.

22. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

23. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok.

24. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom Európskej únie, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala a podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal žalobca nie je prípustný. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok; jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty.

25. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalobcu na smernicu a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to uvádza ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval súd prvej inštancie, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora EÚ sú spolu s výkladom práva EÚ, ktorý sa v ňom nachádza, záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch. Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade s explicitným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je (čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, ide o postup náležitý.

26. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

27. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

29. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).